

Motion till riksdagen 2012/13:So363

av **Stefan Käll (FP)**

Anhörigs hjälpbehov

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om anhörigas hjälpbehov.

Motivering

Anhöriga till sjuka och olycksdrabbade måste få hjälp – mer än dagens hjälp.

Som nära anhörig räknas normalt (i Sverige) make, maka, sambo och barn. En anhörig kan vara en person i familjen, en nära släkting, grannar. Barn är den viktiga gruppen.

Gruppen ”barn” är en grupp som är extra viktig och svår, utifrån två aspekter:

1. Hur talar man med små barn om vad som hänt, när någon i deras närhet drabbats av en skada eller fått ett svårt diagnosbesked?
2. Hur värnar man om övriga syskon, när ett syskon t ex drabbas av trafikskada – och all föräldrarnas kraft och fokus går till det direkt drabbade barnet?

Att leva tillsammans med någon som är svårt sjuk eller olycksfallsdrabbad medför en stor negativ påverkan på livet – både barns och vuxnas liv. Det som de flesta anhöriga berättar om när man kommer in på hur deras liv förändrats är den enorma maktlösheten de känner och att man inte vet vad man skall göra eller vart man skall vända sig för att få hjälp.

Att vårda en anhörig ger glädje och mening, men det kan samtidigt vara påfrestande.

Många som vårdar sina anhöriga får sällan eller aldrig sova ostört och har svårt att lämna hemmet även för kortare stunder. Det värdefulla arbetet utförs i det tysta.

Fel! Okänt namn på

I en del kommuner finns en anhängkonsulent som man kan vända sig till för samtal och stöd. Syftet är att skydda och stödja den resurs som anhörigas insats innebär. Anhörigkonsulentens uppgift är att ge stöd och vägledning till anhöriga som vårdar närstående.

Den som vårdar en anhörig kan under vissa förhållanden få ekonomisk ersättning för den vårdinsats du gör. Kommunen, Försäkringskassan eller i vissa fall landstinget betalar ut ersättningen. Hemsjukvårdsbidrag, hemvårdsbidrag, anhöriganställning, vårbidrag, närståendepenning, avlösning, korttidsvistelse, korttidsvård, anhänggrupper, föreläsningar och krisstöd är alla exempel på stödformer för anhöriga.

Men det finns inget stöd för den som behöver stöd i den situation som han eller hon befinner sig i – rent mänskligt, socialt eller psykosocialt – inte heller för barn.

Vissa kommunala anhänggrupper kan vara ett exempel på detta, men det är långt ifrån alla erbjuder ett stöd för anhöriga eller barn som upplever en krissituation och som många gånger bjuder på självmordstankar m.m.

Det finns två perspektiv på informationsbehovet eller stödbehovet:

1. *Erbjudande* om konkret stöd (avlastning, samtalshjälp, kunskap etc.).
2. *Information* om att det finns stöd och hjälp att få, så att kraft i en redan svår situation inte måste gå till att ta reda på allt själv.

Det i särklass största ”hjälpbehovet” är samtalsstöd. För alla familjemedlemmar.

En *lyssnare* – en som förstår vad det innebär att drabbas av ett kroniskt tillstånd eller ett olycksfallstillstånd – till skillnad från den okunskap inför detta som vi ser i vården.

Jag hoppas att en analys kommer till stånd och att regeringen vidtar de åtgärder som analysen visar som nödvändiga.

Stockholm den 4 oktober 2012

Stefan Käll (FP)